

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 205. Najaar 1943, de Verenigde Staten waren bijna twee jaar geleden betrokken geraakt bij de Tweede Wereldoorlog, werd het John Kirby Sextet beroofd van altsaxofonist Russell Procope die voor militaire dienst werd opgeroepen en vervangen door de vanwege de naderende oorlog uit Europa teruggekeerde George Johnson. Pianist Billy Kyle was al een jaar eerder opgeroepen en opgevolgd door Clyde Hart. Drummer O'Neil Spencer leed aan TBC en moest juli '43 in het sextet vervangen worden door Bill Beason - Spencer -net als Charlie Christian, Jimmy Blanton of in iets oudere tijden Alex Hill en Freddie Keppard- overleed aan wat vooral een zwarte volksziekte in de States was, juli 1944. Eind '43 nam het John Kirby Sextet dit stuk op voor V-Disc: "9:20 Special".

plaat 1

John Kirby Sextet: 9:20 Special (Earle Warren)
B/2 - 2:49 - Joker SM 3112

Charlie Shavers-trompet en arrangementen, Buster Bailey-klarinet, George Johnson-altsaxofoon, Clyde Hart-piano, John Kirby-bas, Bill Beason-drums - het John Kirby sextet eind 1943 voor V-Disc in New York City met Earle Warren's "9:20 Special". Niet lang daarna maakte Shavers zich los uit de groep, toen die mei 1944 in het Aquarium Restaurant in New York speelde van waaruit WNEW uitzond, was de (tijdelijke) nieuwe trompettist Dizzy Gillespie.

zelfde

John Kirby Sextet: Taking a chance on love (Vernon Duke)
B/4 - 3:23 - idem

"Taking a chance on love", het John Kirby Sextet vanuit het Aquarium Restaurant in New York op -volgens Gillespie- 23 mei 1944. Het is niet helemaal duidelijk of tenorsaxofonist Ben Webster hier wel of niet bij was, hij is in elk geval zeer ~~aanwezig~~ aanwezig op 12 juli vanuit dezelfde locatie. En het Sextet is dus een Septet geworden. Maar Oran 'Hot Lips' Page, voor de musici kortweg 'Lips' was nu de trompettist. In "K.C.Caboose".

zelfde

John Kirby Sextet: K.C.Caboose (Stewart)
B/5 - 2:06 - idem

F Radio WNEW vanuit het Aquarium
Restaurant, New York City,
= 2 = 12 juni 1944.

"K.C.Caboose", het John Kirby Sextet met Lips Page-trompet, George Johnson-alt- en Ben Webster-tenorsaxofoon, Clyde Hart-piano, John Kirby-bas, Bill Beason-drums. F De muziek van dit sextet was ten opzichte van het Shavers-tijdperk: vlot, glad 'slick' en 'hip', al heel wat veranderd, na de tweede wereldoorlog toen Procope en Shavers terugkwamen, werd het toch niet meer als vroeger. Kirby overleed 14 juni 1952 aan de gevolgen van diabetes, 43 jaar oud, en naar ik denk gewoon door wat slordig^{te} zijn - zoals hij leefde.

In 1926 werd in de States het een jaar eerder geschreven boek van Henry 'O' Osgood uitgebracht: 'So this is Jazz', onzin, een curieus nu, maar wel tot '39 het Amerikaanse 'standaard'werk over jazz, ter wijl in Europa, Robert Goffin, Hugues Panassié, Toto Poustochkine, aanzienlijk beter over jazz geschreven werd. In 1939 verscheen in de States van Frederick Ramsey en Charles Edward Smith 'Jazzmen' da meer mystificeerde dan verhelderde en Bunk Johnson als held uit het verleden naar het heden bracht. Dat zette de z.g. 'revival' in beweging, de verheerlijking van de voor 1 januari 1930 opgenomen jazz als enige echte, die commerciëel zo aansloeg dat gerenommeerde swingtijdperkmusici genoodzaakt werden namaak-oud te spelen om zich economisch te handhaven. Cornettist Muggsy Spanier (1906) had in '39, vóór de georganiseerde trend, een best aardig bandje geleid, en Sidney Bechet die later schaamteloos in de States 'en vooral in zijn tweede vaderland Frankrijk die trend exploiteerde, lieten begin '40 met een studio-groep horen waar hun muziek werkelijk over ging. Met bassist Wellman Braud, (1891 en ex-Duke Ellington), plus gitarist Carmen Mastren, (1913, toen bij Tommy Dorsey, later Glenn Miller), maakten ze opnamen onder de naam 'Bechet/Spanier Big Four'.

plaat 2

Bechet/Spanier Big Four: Sweet Lorraine (Burwell, Parish)
A/1 - 4:25 - Byg 529.052

"Sweet Lorraine", opgenomen door Hot Record Society in New York City op 28 maart 1940: ~~by~~ Muggsy Spanier-cornet, Sidney Bechet-sopraansaxofoon, Wellman Braud-bas, Carmen Mastren-gitaar. Bechet, volgens zijn zeggen in 1897 geboren maar volgens Braud veel ouder, speelde eerst klarinet in Hoagy Carmichael's "Up a lazy river".

zelfde

Bechet/Spanier Big Four: Up a lazy river (Hoagy Carmichael)
A/2 - 4:15 - idem

Charles
Delaney

en heel
even uit-
riecht

"Up a lazy river", de Bechet/Spanier Big Four op 28 maart 1940. 12 december '44 deed Bechet een session voor Blue Note met zijn 'New Orleans Feetwarmers'. Onzin-naam, de muziek had niets te maken met ~~die~~ waarmee ~~de~~ stad geassocieerd is. Trompettist Sidney DeParis en trombonist Vic Dickenson, big band musici, Swing Era-blazers, spelen bluesy Kansas City-riffs achter Bechet. Verder Art Hodes-piano, Pops Foster-bas en Manzie Johnson-drums. Vier jaar later zou altsaxofonist Charlie Parker de klassiek geworden Bebop-blues "Parker's Mood" spelen, Sidney Bechet, op klarinet, vertolkte exact dezelfde mood in "Blue Horizon".

plaat 3

Sidney Bechet a/h New Orleans Feetwarmers: Blue Horizon (Bechet)
3/voorlaatste - 4:24 - Blue Note BST-89902

* 20!
Sidney Bechet met het klarinetspel waar Duke Ellington zo gek mee was, 12 december 1944 voor Blue Note in New York City: ~~met~~ "Blue Horizon". De z.g. 'revival', georganiseerde herleving van de New Orleans-jazz of wat daar voor door moest gaan, laat ik buiten beschouwing omdat die in de geschiedenis, althans de ontwikkeling van jazz en dat is werkelijk geschiedenis, ~~is~~ natuurlijk geen rol speelt. Als je een serie als deze over onze Europese muziek maakt begin je in, pak weg, 1952 ook niet over authentiek middeleeuwsge-~~bet~~ treutel omdat een aantal groepen daar zo leuk mee bezig ~~zijn~~ 's. En toch laat ik nu als slot een James P. Johnson-opname horen. Als een soort relativering van wat ik betoogde, en nadenkertje. Want wie speelde op 12 juni 1944 muziek van Scott Joplin, de pas veel later her-ontdekte ragtime-componist. James P. wel. Dit is Joplin's "Euphonic Sounds".

plaat 4

James P. Jonson: Euphonic Sounds (Scott Joplin)
A/voorlaatste - 2:51 - XTRA 1024

"Euphonic sounds", Scott Joplin compositie uit 1909, op 12 juni 1944 door James P. Johnson gespeeld voor Asch in New York City. Slot van NOS Jazzgeschiedenis 205, MdR.

0 0 0 0 0

NA 1177 88
OV 2.11.83
31:56